

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Στὴν ἱερὰ σκιά σου.

ΤΗΝ ὕστερη τὴν ὥρα ποῦ σ' ἐκύτταζα
 Μὲ μάτια βορρακωμέν' ἀπὸ τὸ κλάμα
 Καὶ κάτι ψιθυρίζανε τὰ χεῖλη μου,
 Μὰ δέησι γιὰ σένα, κάποιο τάμα!

Τὴν ὕστερη τὴν ὥρα π' ὄλα σβύρουνε
 Χρυσόφτερες ἐλπίδες μας καὶ πόθοι
 Καὶ φαίνεται τὸ φάντασμα τῆς Μοίρας μας
 Π' ἀδιάκοπα τὴν τύχη μας θὰ κλώθει·

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκτινοβόλησε
 Ἐπάνω στὴν ὀλόκληρη μορφή σου
 Τὸ ὕστερο χαμόγελο ποῦ στόλιζε
 Ὀλόκληρη τὴν εὐμορφη ζωὴ σου.

Γελοῦσες, γιὰτὶ ἤξευρες πῶς θ' ἄφηνες
 Τριγύρω εὐλογίες στὴ ψυχή σου
 Χαρούμενος ἀπέθρησκες γιὰτ' ἔδωκες
 Ἀτίμητη εὐχούλα στὸ παιδί σου.

Ἐκεῖνο τὸ δακρὺβρεκτο τὸ φίλημα
 Ποῦ δρόσισε τὸ τίμιό σου χέρι
 Ἄχ, πόση ἀρακούφισι καὶ ἄνεσι
 Στοῦ βίου τῆς πικρίας θὰ μοῦ φέρη!

Στὴ « Νέα τὴ Ζωή » μας ποῦ ἀγάπησες,
 Τὸ ἄσημο τραγοῦδί μου σοῦ γράφω.
 — Θεέ μου, ἄς ἐγίνοντο οἱ στίχοι μου
 Δουλούδια στοῦ πατέρα μου τὸν τάφο!

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

